

Ти чувалъ ли си за онзи вълкъ, дето всички въ село го наричатъ Дели Бечовия вълкъ?

— Чувалъ съмъ.

— Чувалъ си ти, ама не знаешъ, какъ бѣше работата. Чакай да ти разкажа:

Бѣхъ съ овцетѣ горе въ Картала. Заесенило се бѣше, но следъ единъ дъждъ, по припечитѣ се отпра нова трева, та не бързахъ да слизамъ. Пъкъ и въ Равнитѣ поляни овцетѣ имаха здрава кошара. А отъ вълци не се боехъ, макаръ че нощемъ започнаха да се обаждатъ отъ къмъ Честия баиръ. Здрави бѣха кучетата ми и налитаха на диво.

Отначало бѣха останали и други овчари, но като се застуди, низаха се надолу. И останахъ азъ самъ съ моето стадо въ Равнитѣ поляни.

Една вечеръ — гледамъ — отъ северъ се заотпаряха едри и тежки облаци и тръгнаха къмъ Картала. Занадигаха се отъ доловетѣ мъгли и залазиха къмъ върховетѣ. Личеше, че ще вали. Вкарахъ стадото въ кошарата и се прибрахъ въ колибата. А студената мъгла се смъкна отъ върха и налази Равнитѣ поляни. Не мина много и плисна дъждъ — едъръ и студенъ, каквито сж дъждоветѣ късно есенъ въ планината. Азъ се загърнахъ въ кожуха, но като сега, сънь ме не улови. Следъ малко, слушамъ, куче-

тата налаватъ, а далеко нѣкъде виятъ вълци. После воятъ утихна. Но следъ малко вълцитѣ се обадиха съвсемъ близо надъ полянитѣ. Чуха ги кучетата и се стрелнаха нататъкъ. Подиръ малко лаятъ имъ започна да потъва дълбоко въ дола. По това разбрахъ, че гонятъ вълцитѣ надолу.

Ала изведнажъ кошарата се затресе, стадото се разблѣя, и нѣщо глухо затупа. Сkochихъ. Ама нито ми мина презъ умъ, че може вълкъ да е нападналъ овцетѣ, та си не взехъ пушката. А тя каква била работата. Отъ горната страна вълцитѣ дошли да виятъ, колкото да подмамятъ кучетата, а отдолу единъ се вмъкналъ въ кошарата. Влѣзохъ азъ при овцетѣ, но нали тъмно и вали, нищо не мога да видя. Усѣщамъ само, че стадото тъпа на мѣсто и цѣло се тресе. Но вълкътъ ме усѣти, вдигна глава и очитѣ му блеснаха зловещо всрѣдъ стадото. Дръпнахъ се назадъ. Страшно нѣщо сж вълчитѣ очи! А вълкътъ се напъна и съ единъ скокъ помжчи да прехвърли дъсчената ограда на кошарата. Арно ама, сили ли му не достигнаха, мѣстото ли не можа да измѣри, само предницата му мина надъ оградата, а задницата му, въ хълбоцитѣ, втъна между две дъски. Бреее! Па се сѣтихъ, че въ пояса имамъ ножъ, измъкнахъ го, изтичахъ до оградата, хванахъ вълка за единия кракъ и съ единъ